

„Da. Čakaj grem pogledat.“

„Pusti, pojdem sam.“

„Od veselja kar trepečeš; saj ne moreš . . .“

„Vina še naroči in jaz bom pogledal. — Ta sreča, sreča . . .“

„No, pravil sem ti. — Pa glej ga! — Brzjavka? Čestitka? Kaj ti je? Prijatelj! Moj Bog! Sedi, sedi! Kaj je?“

„Hčerka . . .“

Glava je sklonjena in obraz je kakor iz kamena. Lilasta luč je zamišljena sama vase. Slike na stenah govorijo, a v motnih sencah ni besed. Zdaj pa zdaj zavzdihne pohišstvo. V modri dre-mavici gleda mrak skozi okno.

Anton Batagelj:

Na bregovih ledenega oceana.

Sredi teh skal purpurnati cvetovi
cveto —
glej, zdi se mi, da skalnati bregovi
vpijo:
kako je težka smrt.

Kot bujne krvi sled
vzkipeli so v jesenskem solncu —
v njih kri gori, katero svet
prelil je v divje vojne čas preklet —
in tu izvira zdaj na zemlje daljnem koncu.

Zatuli že, zatuli ledeni ocean,
zapoj v akordih divjo simfonijo,
prelij bregove skalnate, izmij
sledi,
ki, ko prelita kri, gorijo
v te dni, v te dni . . .